IN CATILINARIAS PRODITIONES, AC PRODITORES DOMESTICOS, *Oda 6.*

OXONIÆ, ex Officina Typographica IOSEPHI BARNESII, *Anno* 1586.

ODÆ SEX,
ORNATISSI-
MIS VIRIS D. DO-
CTORI IAMESO, Æ-
DIS CHRISTI OXON. DE-
CANO, ET D. DOCTORI HE-
TONO PRODECANO, CÆTERIS-
QVE CLARISSIMIS ATQVE OP-
TIMIS VIRIS EIVSDEM EC-
CLESIÆ PRÆBENDARI-
IS, ET PRIVATÆ OB-
SERVANTIÆ, ET
PVBLICÆ PIE-
TATIS Ergô,
DICATÆ.

OXFORD

In Domesticas, & immanes nostrorum hominum ac temporum proditiones, ODE PRIMA.

NVnc est per auras cum libet hinc rapi
Quacunq; turbo præcipitem vehat,
Alcidis vltra vel columnas,
Magnanimosue Draci laboret.
Nunc est sub antro quando libet tegi,
Ipsisq; vitam degere cum feris,
Et glande vescentem caducâ
Innocuis latitare Sylvis.
Quò Proditoris nulla domestici
Pertingat vnquam fama, vbi perfidus,
Læsaq; maiestatis vnquam
Nemo mihi reus audiatur.
Quæ dira credam toxica moribus
Aspersa nostris? tempora quæ putem?
Quæ terra? quæ gens? quæ libido
Non nisi grande nefas patrandi?
Fecunda culpæ nostra quot edidit
Ætas Cethegos? quot citò Lentulos?
Iam creber vrbi, Consuliq;
Insidias Catilina tendit.
Monstrumq; maius, crimina pullulant
Dum puniuntur: iamq; oritur scelus
Non vnum in vno, sed reseĉta
Proditio, velut Hydra, crescit.
Ecquando ponet vincula carnifex?
Sontisq; tabem sanguinis abluet?
Ecquando securas secures
Aspiciam, vacuamq; Turrim?

O Christiani infamia seculi
Contracta nuper: proh scelus, & nefas
Non iam Britannis, sed vel ipsis
Turcigenis etiam pudendum.
Nostri quis orbis, vel Tagus eluet
Nilusue tantam, vel Thamesis votam?
Non ipse qui cingit Britannos
Caruleus pater expiârit.
Collecta, per tot secula, criminum
In nos reduxdat sarcina, perdito
Æuo grauamur, quo malorum
Omne genus, scelerumq́, regnat.
Non his, iuuentus inclytâ, moribus
Regno ferocem adiecit Hyberniam,
Gallumq́, & Hispanum fugauit
Non semel, indomitumq́, Scotum.
At nostra turpi dedita luxui,
Fortisq́, solam virginis in necem,
Artes dolosas tractat, ex quo
Italico medicata fuco est.

In horribilem, & plane Catilinariam coniurationem nouissimè factam,

ODE 1.

Egone si quid fraus poterat mala,
Exstinctam Elisam lugubris Anglia
Iam fleret? arderentq́, naues?
Iam patriam cinis occuparet?
O impiorum viscera barbaro
Obducta ferro! posteritas fidem
Facti negabit, vix vel ætas
Nostra putet scelus institutum.

Regina

Regina tantum quid meruit pia?
Regina mitis Candida pectore,
Diuina virgo, quà recurrens
Nil melius videt orbe Titan.
Non illa vobis, dira lues, placet:
Astit illa nobis perplacet, & Deo,
Sanaq; plebi, quam tuentur
Tot Procerum, populiq; vota.
Vos terra Diris prosequitur pijs,
Poscitq; pœnas immiserabiles;
Odere ciues, virginumq;
Casta cohors scelus execratur.
Vix dum ipse tantos deposui metus;
Totus stupesco, membra quatit tremor,
Cùm destinati sæua mentem
Forma mali subit, atq; imago.
Detestor omen; sed video tamen
Crudeli Elisam vulnere sauciam,
Pulchros per artus ire cerno
Virginei lateris cruorem.
Collapsa cernix in niueos sinus
Laxè recumbit: sic vbi lilia
Succisa languescunt aratro,
Aut pluuia grauidum papauer.
Flagrare classem cerno Britannicam,
Vrbes cremari, famineos rapi
Artus capillo, virgineq;
Et iuuenes trepidare inermes.
Quò tam impotenti Musa ruis pede?
Ah siste: res hæc digna Philippicis,
Aut asperi diris Iambis
Archilochi, aut Senecæ cothurno.

In Serenissimam Reginam Elizabetham ex imminente capitis periculo ereptam, ODE 3.

Quis mihi centum Deus ora, centum
Quis dabit linguas, totidemq́; voces
Ferreas, plena pia quæ refundant
Gaudia mentis?
Musa, dic cantus, age, seculares,
Carmen in Festo mihi seculari
Prome, quod longùm, Dea, seculari
Vivat honore.
Quò rapis Cleio? videor repente
Iam super Pindo, gelidoue in Hæmo,
Iamq́; Pernassi placido vagari
Vertice montis.
Ecce, quæ cerno, loca grata, Tempe?
Quasq́; per ripas eo, quos per amnes?
Quis Caballini me alabra fontis
Proluit vndâ?
Proluor; nam quæ mihi mens canendi,
Quis furor vênit nouus, vnde tantus
Ardor inuasit? libet incitatum
Fundere carmen.
Daulias non me Philomela cantu
Non olor vincet, licet illa tristes
Defleat casus, licet ille iam sit
Iam moriturus.
Versibus non me superet Catullus,
Nec lyrâ Flaccus, licet ille doctus,
Hic licet præstet Lyricis, & astra
Vertice tangat.

Quid

Quid moror? non me superabit Orpheus
Thracius, quamuis pater huic Apollo,
Nec Linus, quamuis Dea mater illi
Calliopëa.
Sospes exstructo (memorare dulce est
Quod pati durum nimis ah fuisset)
Sospes erepta est quasi fax Elisa
Nuper ab igne.
Quam Proditorum propè funerarat
Turba periuris scelerata dextris,
Ni Deus tutam medios per enses
Eripuisset.
Ergo si remo mare defatigans
Seruus Hispano, medijsué Turcis
Degerem infælix, Libycisué nudus
Syrtibus exul,
Annuos læto tamen ore cantus
Funderem, ad remi modulantis ictum,
Muneris tanti memor, exararem
Carmen arenâ.
Iamq́, vix memet capio, libetq́,
Eloqui, mens est vlulare syluis
Mænadum ritu, iuuat, & decorum est
Ire per antra.
Efferor; quid si minùs appropinquet
Auribus diuæ mea vox Elisæ?
Audient colles tamen, & sonabunt
Vndiq, rura.
Voce campanas superabo septem,
Audiet longè, mediumq́, sese
Rumpet Hispanus, veluti Medeæ
Carmine serpens.

Audient

Audent domi; neq; vellera,
Vel lupi occursum metuam, vel apri,
Dum cano latus nece liberatam
Elisabetham.
Me tegat mundi plaga inhospitalis,
Seu gelu squalens, nimioue sole,
Dulce erit salua meminisse Elisæ,
Dulce referre.

Proditorum nefarios conatus plerumq; irritos esse,

ODE 4.

QVò Proditorum stulta ruit cohors?
Quid spes inanes pascit, & impias?
Quid nectit occultos furores?
Et vacuas meditatur iras?
Ecquando vanos sentiet exitus,
Tristesq; casus, illachrymabiles
Fato trahentes se, domumq;,
Et proauos, sobolemq; nequam?
Namq; vt renulsam seditionibus
Deleret vrbem Gallus, & insolens
Hispanus, authores ad ipsos
Quanta mali quoq; pars rediret?
Delectet hostem proditio, tamen
Quis Proditorem diligat, aut fide
Credat secundâ, ex quo fefellit
Prima Deum, patriam, & penates?
Suspectus ergo turpiter exiget
Vitam, acriorem morte, sibi grauis,
Et seculi crimen, Deiq;
Ira furens, hominumq; pestis.

Quid

Quid quòd rebellem turris ahenea
Vt cingat, & nox vel pice nigrior
Occultet insanos tumultus,
Ante diem facinus patebit.
Claudat fenestras impius, & foret
Obducat intus mille, tegat leues
Rimas, recessu Dedaleo
Implicitum Labyrinthus abdat:
Postes loquentur consilium tamen,
Eliminabit ianua, garrient
Ipsæ volucres, & susurros
Ambiguos pia musca sparget.
Ne crede syluis, cùm scelus apparat,
Aurita sylua est: ne domui tuæ,
Insunt ocellis muris domusq́,
Tot ante fas videt, & recludet.
Vt nemo prodat: ne tibi, ne tuæ
Confide menti: sæpe tremens timor,
Horrorq́, vultus, sæpe pallor,
Sæpe stupor scelus occupauit.
Vt tute celes: qua tamen exedent
Curæ, quis angor pectoris, & mina
Insomniorum? hic crede Manes,
Et triplices habitare Diras.
Omnem expauescit Prodítor ad sonum,
Horret susurros, omnia dum putat
De se referri, seq́, nullo
Proripiet pede persequente.
Collum ille zonâ pensilis a trabe,
Rectè sequutâ fregit, is excidit
Menti, venenum absorpsit alter,
Hic proprio latus hausit ense.

Si cogitati tanta animum grauet,
Quæ deprehensi est sarcina criminis?
At perpetrati quanta pœna est?
Qui stimuli, furiáq; pungunt?
Vltor rebellem persequitur Deus,
Et cogitatos deserit exitus,
Ridetq; frandes, & nefando
Supplicium capiti reservat.

In Proditores, summeque impium facinus esse Principi violentas manus inferre,

ODE 5.

Quis quamné credat? religio nefas
Immane velat; tollere Principem
Cœlo beatur, resq; sancta est,
Grande scelus, pietas vocatur.
Hoc crimini vnum defuerat, Deum
Facto aduocari: desine Proditor
Et numen insons inquinare,
Et Superos onerare probris.
Saulemné Dauid prodidit impium,
Iam Rex, & hostem? quid simile est tamen?
Nec Saul Elisæ est, nec sub illo
Vos geritis pia bella Rege.
Is dormienti grande nefas putat
Scidisse vestem: vix cyathum manu
Hastamq; tollit; vos Elisæ
Et vigili, caput auferetis?
Is fata Saulis tristia flet pius,
Et nuntiantem morte remunerat,
Vel mentientem; vos Elisæum
Fletis adhuc superesse terris?

Certè

Certè tyrannum, vel citius auferet
Morbus, vel ensis. quem patitur Deus
Nos ferre par est, & piorum
Arma, preces lachrymæq́, sunto.
At Sheba Regem pessimus optimum
Conatur armis tollere subditis:
Dauidis ergo est non ferire,
Degeneris fera dextra Sheba est.

Ad Serenissimam Reginam Elizabetham, ne Proditoribus parcat, eiusque salutem Deo charam esse,

ODE 6.

O Patre forti filia fortior,
Et matre pulchrâ filia pulchrior,
Regina, nostrarumq́, robur
Post Superos, columenq́, rerum:
Dic diua virgo, mens tibi qua fuit?
Vultus serenos quis subijt color,
Cùm Proditorum prima nuper
Fama tuas violaret aures?
Ecquid timebas? ecquid & in genis
Pallor sedebat? pectoris O fides:
Non tu timebas virgo multos,
Cerua canes, placida agna tygres.
Illud gemebas, quòd fuerat tibi
Stringendus ensis; quid doleas tamen?
Effer secures, & nefandum
Pœna comes scelus insequatur.
Tichburne (quaso des veniam Anglia,
Et diua virgo) me miseret tui;
Dignaq́, fato molliori
Saluerij miseret iuuenta.

Non

Non illa mens eſt, non animus mihi
Mordere Manes; non ego mortuis
Inſulto latus, non cruoris
Vlla mihi ſubiit voluptas.
Odi cruentum ſupplicij genus;
Veſter redundet ſanguis ei in caput,
Qui crimen ingens ſuaſit, at nos
Nulla grauet ſobolemue culpa.
Sed charitates continet omnium
In ſe vna cunctas patria nobilis.
Tu bburne, iam nec me tui, nec
Salſberij miſeret iuuentæ.
Tu me ſeuerum patria, tu facis
Regina durum: me capitis tui
Regina chari, me tuorum,
Me patriæ miſeret, meiq;
Semperne ſtrictas vt latus in tuum
Sicas timeres? tuta foris, pedem
Nunquamne figas? tune auito
Vt ſolo trepides tumultu?
Nos Proditoris ludibrium improbi
Et præda ſimus? nos miſeros neci
Deſignet impunè, & ſuperbum
Inſtituat, duce te, triumphum?
Illi periclo diſpereant ſuo
Nati gygantum ſanguine; ſpiritus
Contunde ſublimes, malumq;
Euentiat male cogitanti.
Pindo Typhoëus Pelion obruat,
Oſſamq; Olympi mole cacuminet,
Frendant Gygantes, & reuulſas
Enceladus iaculetur ornos:

Maior

Maior trisulco fulmine Iuppiter
Sternet rebelles, impiger aggeres
Euertet, æternumq; flammis
Sulphurea cruciabit Ætna.
Titana proles consilij ferè
Expers, ruinam mole trahit suâ.
Odere Dini quicquid altum
Tentat iter, vetitumq; nobis.
Calo minatur qui solio inuidet:
Cognata regum est condicio Ioui:
Quos qui lacessit fraude, seu vi,
Ille Deum petit impar armis.
Vnquamne surgat tam nigra lux mihi
Quâ cæsam Elisam vulnere desteam?
Non illa lux surget, Deusue
Tale nefas patietur vnquam.
Nec te venenum, nec dolus auferet,
Nec sica, nec vis, molliter occides
Matura fatis, hæc Sibyllam
Crede tibi cecinisse vatem.

FINIS.